

[Socialministeren.]

at de ikke gaar til Grunde under de Samfundsforhold, vi har i Øjeblikket.

Jeg giver den ærede Ordfører for det kommunistiske Parti Ret i, at det er meget vanskeligt for et Parti, der kun tæller to Medlemmer, og som føler sig forpligtet til at udtale sig om alt, hvad der foregaar, at følge med paa et saa stort Omraade som dette, særlig naar det ærede Parti ikke sidder i Udvalg. Jeg beklager, at den ærede kommunistiske Ordfører, naar han har en saadan Interesse for denne Art Lovgivning, som man jo maa antage, ikke har søgt Manuduktion hos undertegnede. Ganske vist har jeg haft overordentlig meget at gøre i Vinter, men der vilde ikke have været det fjerneste til Hinder for, at jeg vilde have ofret et Par Aftener paa de ærede kommunistiske Medlemmer, bl. a. for at undgaa, at de gjorde sig skyldige i saa grove Fejltagelser, som den ærede kommunistiske Ordfører gjorde sig skyldig i i Dag, at kalde disse Forslag, Socialreformen, for Nedskæringsforslag.

I den Retning gaar det Blad, som det ærede Medlem mærkværdigvis stadig støtter, „Arbejderbladet“, ud fra i sit sidste Nummer, at der er stillet flere Hundrede forringende Ændringsforslag. Man ser deraf, at det ærede Medlem overhovedet ikke har haft Tid til at læse Ændringsforslagene. Af de 244, han nævner, kan man ikke godt kalde Halvdelen forringende; det er rent redaktionelle Ændringer, og Resten er for de allerflestes Vedkommende, selv ud fra en kommunistisk Betragtningssmaaede, Forbedringer.

Men hellere end at fordybe mig i dette og imødegaa alle disse Misforstaaelser vil jeg, ud fra den Betragtning, at den ærede Ordfører efter sin stilfærdige, men usandfærdige Fremstilling i Dag ønsker at sætte sig ind i Forslaget, henvise ham til enten at søge mig privat, hvor jeg skal sætte ham ind i, hvad Socialreformen gaar ud paa, eller ogsaa høre efter i Radioen, naar jeg nu om kort Tid skal gennemgaa dette Værk i 6. Foredrag.

Der er saa nogen Mulighed for, at det ærede Medlem vil faa at vide, hvad det i Virkeligheden drejer sig om. Jeg venter naturligvis ikke, at der skal komme noget rigtigt Referat i „Arbejderbladet“. — det vilde jo ogsaa være ret kompromitterende efter den Omtale, dette Blad hidtil har givet mig paa dette Omraade —, men jeg venter, at han selv skal undgaa alt for grove Fejltagelser, saaledes at han brænder sig for voldsomt, naar han kommer ud paa Landet med det bagefter.

Jeg vil gerne slutte med, da man fra flere Sider har takket undertegnede, selv at rette en Tak. Det er 20 Aar siden, jeg begyndte paa at samle de Tanker, der ligger bagved den omfattende Socialreform, og i disse 20 Aar har jeg jo ved Lejlighed paa forskellig Vis arbejdet for at faa disse Principper ført ud i Livet. Det Grundlag, som har foreligget for Udarbejdelsen af denne Socialreform ogsaa for de forskellige Udvalg, var jo det Værk, som jeg efter Henvisning fra den daværende Regering skrev i 1920: „Fremtidens Forsørgelsesvæsen“. Men det er klart, at selv om det drejer sig om en forholdsvis omfattende Viden paa dette Omraade, er det alligevel ganske umuligt for en enkelt Mand at gennemføre et saadant Arbejde. Han maa baade have sagskyndig og politisk Bistand paa mangfoldige Omraader, og det har jeg ogsaa haft i høj Grad, og det er jeg i høj Grad taknemmelig for.

Der er udført et stort Arbejde af de forskellige Udvalg, der har været nedsat indenfor forskellige Omraader af Socialreformen, og Arbejdet har fra alle Partiers Side været udført med stor Interesse. Der har fremfor alt i disse Aar været udført et mægtigt Arbejde i Socialministeriet. Det vilde have været ganske umuligt for Ministeren, der fuldkommen vilde være druknet i disse omfattende Forslag med alt, hvad dertil hører, hvis han ikke havde haft den overordentlig betydelige Hjælp, han har haft fra Embedsmændenes Side, ja, fra hele Personalets Side, uden at der nogen Sinde har været klaget over det store Ekstraarbejde, der ved mange Lejligheder har været krævet, ogsaa Søndagsarbejde.

Det er jo saa tidt, man i Offentligheden angriber Ministerierne, det er saa tidt, man fremkommer med saarende Bemærkninger her og dér overfor dem, der arbejder i de ministerielle Kontorer, som om det var Sinecure. Derfor vil man forstaa, at jeg ved denne Lejlighed, hvor jeg ved, hvad der er bestilt og arbejdet i de sidste Aar i Socialministeriet, gerne vil udtale fra denne Talerstol en Tak til alle, lige fra Departementschef og Institutionschefer ned til Skrivemaskinedamer for alt det Slid, de uden at kny har taget paa sig, i Overbevisning om, at de var med til at gøre et Arbejde, som forhaabentlig vilde have Betydning for lange Tider.

Endelig vil jeg have Lov til at takke dem, der har siddet i Udvalgene. Jeg beklager her, at det konservative Folkeparti ikke har været med. Jeg synes, det i Virkeligheden er en urimelig Holdning, det kon-